

Kerekes Juliska.

Népszönmű három

felvonásban

eredeti dalokkal és táncszal.

Talca:

Szentmártoni Sternay Kalmán

Dalok zenéje: Huber Gyula-tól.

* ² A dalok megvannak zenésítve.

Személyek.

Herkes János jómódu gazda, falu bírája.

Borcsa felesége

Ferkó fogadott fia

Juliska fogadott leánya

Keserű Terencez, hántor

Jeniska leánya

Számva Gekel fiatal jegyző.

Selmés Péter esküdt

Derső fia, gyógyszerész, Budapesten

Cserny Gerácly oláh exigány, a vajda fia

Csernyó Tali, " helyettes vajda

Derka felesége

Kornos vén exigány.

Peti exigány legény

1° - 2° csendő altiszt

Kisbíró. Kabinó János, minden es Herkesnél

[Cigányok, exigány pordok és leányok.]

Történet színhelye Mikálusa.

I. Felvonás.

Történet színhelye Mihályfa. Szintén baloldala-
lán Kerekes háza, szinpadra nexő ajtó és ablak-
kal, szintéren, házelőtti virágos kert, közepén terebé-
lyes fa, alatta 2 üléses löcxa, a virágos kert foly-
tatása, jobbra egy gyümölcsös.

I. sz. Felvétel: Kerekes, kisebb Borcsa.

Kerekes: (40-45 éves jóképű paraszt gazda, töpreng-
ve sétál föl és alá.)

Mai alkonyodik; ^{mindzart lamagy a nap,} a ~~nap~~ is bevegente utját, hol
késhelek Borcsa ilyen soká? Egy óra ^{csak} tinnen a
város, hova vásárra ment és most már Gra-
jár az idő. Ferko' sem jön Zulisával a nexő-
ről. Ezek a gyerekek bizonyosan megint
csivakodnak (Löcxa-ra ilve.) Hm! Hm!

Rajax, de ki tehet róla, ha az Isten nem a-
dott Borcsának se pityret, se verebet; ma-
gunkhoz vettük Zulist, a hirtelen elhalt be-

4

reszthomám leányát, gondoltam, majd fel-
cseperedik, mert csak 4 éves volt az istenadta,
legyen, hi az anyjukomnak segít a házi mun-
kában, mire megöregszik, meg játszó társa a
Ferkónak, kit már előbb fogadtam örökbe test-
véremtől, kinek nagyon kijutott az Isten ál-
dása gyermekek dolgában.

Sohasem láttam két ily különböző
természetet. Az volt szándékam, hogy össze-
szokunk, megszeretik egymást és egy pár lesz
belőlök, legyen utóda a nemcserekes famili-
ának. Pedig ugyan összeillenek, olyan két
szép egészséges gyermek, nincs két faluban.

Miszen Ferkó nem is vonakodik, tetszik
néki Juliska, kedvét keresi, ahol szeret tenni,
még a naptól is védi, hogy meg ne karmuljon
piros-poroszás arcra. De Juliska örökösen kö-
tekedik vele, durrog, haragosan néz rá,
szívesebben emeleget Gergely szigánnyal

5.

a kert alatt. Az igaz, hogy Gergely is szem-
re való legyeny, a vajda fia, de már csak
nem házasíthatom be nemes házámba a
szegényvért! Megérte kell járnom a dolgo-
sok, még ma beszéltek anyjukommal, az
asszonyféle jobban ért az ilyesmihöz.

Borcsa belep innenplő ruhában 34-36 éves
takaros menyecske.)

Kerekes: (Borcsához.) Már régen vártalak!
(szóitólódó hangon.) De ilyenek a fehér-
népek, ha egyszer betehetik lábukat a vá-
rosba.

Borcsa: De János! Mifelte kigyelmedet,
illik is ilyen haragos arczal az ékezőt fogad-
ni!

Kerekes: No jól van jól. Anyjukom! nem ha-
ragdom, csak már nehezen vártalak.

Borcsa: Hol van Zuliska, meg Ferkó?

Kerekes: Magam sem tudom, hol késnek
a mexöre mentek együtt, pedig már

6.
ittan lehetnének.

Borcsa: Bizonyára ismét kötekednek.

Kerekes: Tudod anyjukom nem tetszik nekem ez az örökös exivakodás, minél jobban de'edelgeti Ferkó Zulist, annál inkább luxádik. ~~Meg az a barátság~~ Gergely exigány ^{való barátsága} nyál ~~van~~ ^{van} sincs nagyon inyenre, félek, hogy baj lesz kelőle.

Borcsa: Ezek az emberek minden szálkát gerendának látnak! Nyen a bánypelő mind, magam sem voltam kütömb.

(megexirógatja Kerekest.) Kigyelmed tudhatja legjobban, mikor házuunkhoz jart, mindig a falunak legényeit dicsértem, hogy csak incselkedjen ^{ne} kigyelmeddel; a kücsün a Tráka Ferkóval, azzal a híres legénynyel mentem a táncba először, hogy csak bossantsam kigyelmedet. —

Pedig Isten látja belkém, majd meghaltam kigyelmedet, ha egy nap nem

7.
láttam. Aztán mikor már nagyon kifogyott
a békétiüresből, kezdte inguját feltűrni, oda
dobott egy ropogós ötös-kaukót a csigányrak,
hogy ne mucksikáljanak táncra, hanem ma-
ganak húzzák a fülükre, azt a nótát.

Hagy is ment apjukom, el tudná-e még
figyelmed énekelni?

Kerekes: Ugyan Borcsa mi jut eszedbe, nem
nekem való már a nóta!

Borcsa: De apjukom énekelje el a kedvem
ért, tudja úgy megfiatalodik tőle a szí-
vem, vagy ha figyelmed el nem éneklé,
el éneklek én, nagyon is megy...? [Énekel]

Kinyitott a kikerics a kert alján
Nem szeret a rózsám engem igazán,
Nem várom én, míg a virág elszárad
Előbb megöl engemet a kükörszál.

Ha más szeretés, ne hitess engemet
Ne keserítsd ne öld meg a szívemet.

Rai ne szivtam volna méret szkadnak
Nem éreznem tengerét a kinoknak.

(Folytatva) Mikor aztán láttam, hogy fel-
emeli azt az itérés üveget, ott természetem
oldalra mellett, így mi (csirögés.) megcsi-
rágattam, kigyelmed meg egyet intett a csi-
gányuk, az meg rea' huzta ezt a csárdást
(Leállanak mindketten, ^{afinos} ~~szava~~ megfe-
ledkezve magáról, neki pirulva, éne-
kelve táncolniak gyors ütemben.)

1/2 Hilyukadt a
2/2 Verrörös

Magyaró

3/2 Kis galambom

4/2 A csokod

5/2 Fajke jó!

6/2 Ha utlagom

7/2 Darázs kis

Derekad

1/2 Ugy örülök,

2/2 Hagy szavam

3/2 Elakad.

2.

4/2 Hagyha egyszer

5/2 Az enyem

6/2 Lehetnél

Kivülem mást
Johasem
Szeretnél,

Még a szelvény
Sem ére
Nyamunkla.

Elvinnélek,
El messze
Falumba

Kereses: (hamlokát törölve) Na anyjuk ugyan
kolaudat csinálta kelálem néusegenre.

Barcsa: Talán bizony nem is szeret már így,
mint exelött; nem tagadom nagy szerencse
volt ráim, hogy elvett kigyelmed, a falu leg-
gazdagabb legénye, de ugyan nem is lehet
ráim panasza, kényertellem, tejbe vajha
fűrésztellem. Meglássa, így lesz az Ferkóval,
meg Julissal is (hátna fordulva) Már jön-
nek is.

II. Telenet, Juliska, Ferkó és az előbbieknél
(Juliska elől durragó arccal utána Ferkó
elszomorodva, Julis 18. Ferkó 24 éves.)

Borcsa: Hát ti nektek mi bajatok?

Zulis: ^{Dal} Aóta helyett durrogó arczczal kell
haza térni a munkáról?

Zuliska: (kaszahaugau hátra mutatva)

A Ferkó!

Ferkó: De a Zuliska!

Kerekes: Föl naa jól, ti rossz gyerekek!
Azzal haláljátok meg szüleitök jószágát, hogy
nem férték össze! Különösen te Zuliska,
nem tudom, mi felt egy darab idő óta?

Nincs kedved ^{Dal} Aótót is csak akkor hal-
latszok, ha Gergely szigányokkal énekelve
esténként a kertben, pedig vége legyen a
szigánybarátságunk, meg ne lüssam töb-
be hazam tájéka, mert kiteszem a mű-
ret, a házi béke megbontójának!

Zuliska: (sirva fakadva) Mát azt ugyan
nem teszi édes apám! Mit szól a falu
népe, ha vendégkerető házából elrudan
tennek ki az idegent.

3. Aztán meg Gergely, olyan derek ember, jó
dolgos, szorgalmas, meg én öt olyan igazán
szé. ... (zakogná, a mellette álló lához körül.)

Barcsa: Julis lelkem! miért sírsz? Szeretném
axert apóid, ha kemény hangon szól is
hozzád. (Könnyes szemekkel reá hajol Juliska.)

Kerekes: Hadd annyjunk azt a könnyeske-
dő leányt, nézz a napsóra után, egy óra
mulva visszajövünk és itt a kertben eszünk
Ferkó gyere névünk az etetés után (el.)

(Barcsa a háza megy.)

III. Felvétel.

Juliska, később Gergely és Barcsa.

(Juliska egyedül his ideig sírdogál, majd
lelemeli fejét, letörli könnyeit.)

Juliska: Szegény Ferkó! Szivemből saj-
nállak, de nem tehetek róla; sokszor eről-
tettem, hogy szeretni foglak, de hiába!
Ölelised olyan hideg, a csókod olyan fá-
gyos, a mit hozzád értek, nem egyébe

testvéri szeretettel. Nem sokára szívem, ha
meglátlak. Fajdalommal gondolok jópü-
leim tervozgetéseire! Oh én haladatlan gyermek
a sok jóért így firtok! (nyra szokog.) Mily
más érzés futja el keblemet, ha Gergelyt
látom jönni. Elvadok pillantásai alatt,
ölelésétől megremeg egész testem. Oh kár cre-
relhetnél lelket, testet Ferkóval, úgy tel-
jes lenne boldagságom. És ott! Ott úrxem
el magamtól, kiért életem adnám, ha
a más világon vele egyesülhetek.

(szokogva dúl a löcxára.) (feleszmélve.)

A nap már lealodott, a mily öröm-repe-
sö szívvel vártam máshar a naplementet,
így fáj most a talalkozás, pedig nem vá-
rakoztatam meg, most utoljára Ger-
gelyt, ki nehezen lesi a sövény mögött
a jeladó nótáimat. Talán nem is jöv
hang ajkamura, elfajtja azt keserűséggem
(élénkebb hangfejtéssel.) Mit ölöm maga-

mat a kúval, ki tudja, lesz-e még valaha ilyen
boldog is. Vig notával csalogatom kedvesemet,
mint akkor, mikor még nem volt okom
kísülni, ugyis megtudja bánatomat neu-
sokára. (énkel.) *

Minden, minden kis leány
Olyan csapodár,
Mint a könnyű lepke,
Mely virágra jár
Virágot virágra
Csalogat kiába
Éj maga sem tudja
Hova jobban szállna

(A lokrok körül Gergely énkelve felel.)

Minden minden kis leány
Olyan nagy hamis,
Mint a kis exicriácska,
Mely még csalfa is
Addig, addig várna

* Ballama megjelent, Lepke rózsák. Blaháné kedvelt da-
lai eximü szövegben Fluber Gulától.

Lettenya madaira,

Mig egyszer csak rípsz-rípsz

Rem van a markába.

Zuliska: Énekelj Gergely énekelj! De ne ilyent,
hanem oly kúsát, hogy szívem hasadján meg
töle; mily édes lenne meghalni karjaid közt.

Gergely: (Élőljön gyengéden átöleli Zuliska de-
rekát, alig érzékelhető csigányos kiáltással szól)

Életem öröme, miért oly kíváncs^{sz} arcod?

Szép szemed minden könnycseppje megma-
marit... Ki kívántott? Legy öszinte, tied min-
denem, ha kell életem árán váltanom meg
boldogságodat.

Zuliska: Ne beszélj így Gergely szabad meg-
törí szívemet és nehezebbé teszi a választ.

(Gergely megdöbbenve.)

Gergely: Zuliskám édes! Te választól ke-
szelsz, mond mi történet?

Zuliska: (zokogó hangon) Apám tudja

szerelmünket, mely nagyon elheserítette elle-
nem, mert Ferkónak szánt feleségül, ígér-
te, ha itt talál, kiűz a házából. Oh! Oh-
kar engem megöt a szegény és a bánat.

(Gergely vállaira borul és sír.)

Gergely: Nehéz sorunk közös, de nem, én
nem válhatok meg tőled, hisz oly kimond-
hatatlanul szeretlek. Elmegyek édes apá-
hoz, leborulok előtte, úgy engeszteltem meg-
haragját, hisz nem vagyok én utolsó ember,
ha csigány vérből származom is. Apám,
a vajda, öreg ember p'utánna én kar-
mányom néjemet. Mesterségem kolom-
párosság, oly jól esnek, ha eited dolgoz-
hatnám Füliskám! Hisz sátramban pu-
ha gyepből vetném meg ágyadat, az
esti csillag, a holdvilág és a lobogó tűz mel-
lett hajtandó fejedet alomra, az erdei
madarak füledbe zengenek az ébredés

16.
öráját, a fölkelőnap első sugara arany
rajtat fannor halló fűrtjeidre.

Zuliska: Ne tovább Gergely! Edes álom
mit nekem beszélsz, mely meg nem va-
lósul soha. Apám engedhetetlen, ne is
gondolja megkeirelésre. Bucsuzunk el-
egymástól és felejtjük el boldogságun-
kat. Én majd meg leszek kánatammal,
te pedig találasz népeid közt hü szívet,
mely méltó lesz szerelmeetre, ki oly igá-
xán fog szeretni, mint Zuliskád szeretett.
Elj boldogul! (Gergely nyakába borul és
távozni akar, de Gergely megragadja kezét
és visszatartja.)

Gergely: Zuliska! Ki igazán szeret, nem
mond le oly könnyen szerelméről. Zuliskám
szerelmem, ha elhagysz, egy óra múlva
kénybe lábad az öreg vajda szemé, siat-
ja az egész csigányosság, a boldogtalan
Gergelyt. Válaszsz. Külsőd, vagy

körtem, oda a háta, ide szerelmem für...

Zuliska: (kezit tördelve kétségbeesetten)

Istenem mit tegyek! (Gergely gyöngéden
átöleli Zuliskát.)

Gergely: Zuliskám ne kiord magad a
kánattal, ilj le szépen mellém a lökára,
mondok egy porszót. Este, ha be sötétedik,
ha már Kerekes uram mély álmát alussza
úgy 10 óra tájban hallasz 3 füttyentést
a kert felől, osanj ki szépen, nesztelenül,
ne hozz magaddal semmit. Itt foglak
én bevárni e helyen, két pezsiukom pedig
a kert alatt, azokou viszlek kedvesem
oda, ahol madár sem jár, ott ismeret-
len éljük át holdug napjainkat is betelje-
sül minden, mit álomnak hittél.

Zuliska: Gergely! Hisz ex szökés volna!
Nem, nem egyezhetem bele; bucsuzatlan
hagyjam el jó anyámat, ki az anyai
sziv teljes szeretetével nevelt fel, mint

ides gyermekeit, ápolt és deledgetett! Olyan
haláttan nem tudnek lenni soha.

(Gergely sóhajtván kel fel.)

Gergely: Zuliska ez volt utolsó szavad?
A te szerelmed is mulandó volt, mint a köl-
tözőmadár tanyája, befészkelte magát
szivembe, de már új sziv után vágyódik.

Majd mikor hallod a sörsei harang-
szót, küldj kücsu imát az égnek urához,
mert akkor repül a boldogtalan Gergely
lelke a másvilágra; megérdemlem ezen
kücsuxót tőled, mert érteed halok meg.
Áldjon meg az Isten! (Menni készül, Zu-
liska visszatartja faldokló hangon.)

Zuliska: Gergelyne hagyj el! Megyek ve-
led, ha kell, a világ végére, a jó Isten
majd megbocsátja gyengeségemet, hogy
szerelmem nagyobb volt, gyermeki halam-
nál.

Gergely: Rocsáss meg Zuliskám, hogy egy

19

pierczre is kételkedni mertem szerelmedben.
Most pedig kucsukunk el utolján - e kertől,
e lombos fáktól, itt hadd halljam még egy-
szer szép hangodat. Énekelj úgy, mint
akkor énekeltél, midőn megszerettelek.
(Zuliska énekel.)

Most tanultam a szerelmet ismerni
Önzetlenül, tiszta szívrrel szeretni
Napnyugtákor ^{Alkonyatkor} jön fel csak az én napom,
Hogyna várom hiskertemben galambom.
(Duetto)

Mikor hallom galambom kús nótáját.
Mint ha gerle hallná pája kugását
Szerelmemet előjitem tehozzád
Ott találja sajtó szívem nyugalmát.

Gergely: Nyugodtan hagylak el, szerelmed
biztosit ígéreted teljesítéséről. Zuliskám
légy erős! (megölelve távozik.)

Zuliska: Ystenem, mit tettem!

21.
mert házasodom, nehogy kihaljon velem a
nemes Kisvárnycsi, Nagyszárnycsi Szárnycs
familia, ki szerencsés volt egy ily utádot (maga-
ra mutat.) hátra hagyni. Nem tagadom,
egy két felhatalkodott leány már kikosara-
zott, de csak azért, mert gyöngye eszükkel
nem tudták fölfogni azon kiváló szeren-
csét, melyet kéremmel nekik felajánlottam
(elbeszélő hangon.) Teta körben éles szemei-
met nem kerülte ki Gergely özvegy, ki tol-
vajként osant be a kertajtán. Hivatalom-
nál Jozsa, -nem Zuliska iránti feltéleny-
ségből - követtem, majd elrejtöttem a bok-
rok mögé és így lettem tanuja a sokas
tervének. (gyors beszéd módjában) Anyám
nagy hibát követett el, hogy nem sütt ka-
tonának, igen, katonának kellett volna len-
nem, mert nálam minden alkatonnal
kés a hadi ter. De most, de most... (stajpreng
ve fel sala jár) mily állást foglaljak el

mint a szökés tervének egyetlen sültanyaja?
 (ujjat homlokára téve.) Ha elárulom, a
 exigánnyt megugratják, Zulist összead-
 ják Ferkóval. Ha hallgatók Zulis a exigánnye
 lesz. (gondolkozva.) De megvan... még ma
 este utoljára megkezem Zuliska kezét, leeresz-
 kedem a paraszt familiához, mert ma ta-
 gadtás benne, Zuliska ügyes jószág és lesz is
 neki mit aprítani a tejbe. Ha megnyerem
 kezét, hallgatók, mert hősi tettel akarom
 völgyemnyi koronámat kiérdemelni. Megaka-
 dalyozom a szökést! Gergelyt lelövöm....
 De nem... Hát ha rosszul csélőzök, akkor
 Gergely biztosan a második lövést nekem
 adja, még ke is csukhatnánaak érte.

Ah ez nem hozza illő hősi tett! Van
 jobb tervem. Nem hiába láttam az al-
 földi csikósok ügyességét, mint legyák el
 hátul hurokkal a legszilajabb csikót.
 Nyen, hurokot vetek Gergely nyakába!

Oh mint fog Zulis kámulni, ha ölelőkerjain-
kan találja magát, is bizonygyal idesclb
lesz neki az uri puszi, a erigány csókmal!

Ha ismét kikoszorúznak, akkor is halgatók,
hadd bünhődjék a büszke Kerekes familia,
hogy eljártatta Zulis szerencséjét. De most
ellabólok, nehogy itt éjén valakia paraszt
famuliához. Több lesz este vacsora körben me-
rész fellejéssel, ékes szőlőszommal lefegy-
verezni őket (törvénik.)

V. Felvétel: Teruska.

Teruska: (kielőküjök a kokrok körül.) Csak-
hagy elkötötött Szárnyas, miatta gubbasz-
tok itt a kokrok körül ily régen, nem mer-
tem harra meuekülni, feltem, hogy észre
vesz karvaly szemével. Imént Zulist és
Ferkót láttam harra jönni a mezőről, köt-
lanul ballagtak egymás mellett, Zulis dur-
cás arca, Ferkó levertsege, megerítette ve-
lem, hogy ismét összeressentek.

24.

Utánuk lopóztam, gondolva, Zulis be-
megya konyhára, talán Ferkót egyedül
találom a gyümölcsösben. Megvizsgáltam,
megengesztetem Zulis helyett, mert tudom,
hogy legfogékonyabb a megkínzott férfi
szív. Meghat mitagadás lenne, olyan jöt
esik szíveunek, ha Ferkó közelében lehetek.
Aztaú még vagyok is olyan szemre való
leány, mint Zulis! Tíz annyi legény kolon-
dú utánnam, mint Zulis után, nem is
számítom a hebeburgya Szármás Lehel,
ki mindennap felajánlja hön szerető szí-
vét. Haj pedig, de csinyán tudnék Ferkóval
elbánni. Nembe ültetném, vagy én ülnek
az övébe, csirogatnám, nem huzódnám
vissza ölésetől, nem durrognék csókjai mi-
att, olyan kacsintanék szemé köré, hogy
hisztára elfeledné Zuliskát.

Az ördög is hozta ide ezt a kelkóla jegy-
zöt, éppen ma, még valami izgáhat

25

csinál Gergelynek, pedig ha sikerül neki Julis-
kát elszóktetni, enyém lesz Ferko'. De majd re-
sen leszek a szokás örájában. (megijedve) Haj!
Ferkó jön apjával, hova bujjak ismét; itt pro-
nultam a kertben, szerencse, hogy apám
a városból csak másnap szokott haza jönni,
a kamrájánál alszik, így senkise sem kérdi hol-
létemet. (Elbújik a bokrok mögé.)

VI. Telenet: Kerekes, Ferkó, Borcsa
(Kerekes és Ferkó jönnek), később Szárnyas)

Kerekes: Ferkó, nézz be fiam a konyhára,
megpuhult-e már a vacsora, a pincrega-
darból hozz egy íveg bort is fel magaddal.

(Ferkó elmegy.)

Kerekes (egyedül.) Tyű a tikkasztó meleg-
jét! Ugyancsak elfáradtam, megehoztam,
a meglődös meghonta az etvágyomat,
pedig másét el szokta venni. De ma össze-
is jött minden; nem elég, hogy Julis felbor-
szantott, a Pista béres megkaposta levelest

26.

adott a Szekfü tehénnek, melytől felfújódott,
a lédoktor meg ilyenkor mindig kószál.

Hibaba futtattam be érte a lovakat. No de
szerencse, hogy a magam házi szerével lábra
állítottam, most már kibírja.

(Barcsa Ferkóval szögletes asztalt hoznak, rajta
asztal terítő és 3 személyre teríték, letessék a
lécra elő, melyen Kereskes ül.)

Kereskes: Héit Zuliska lányérja hol maradt.?

Barcsa: Nem eszik ma segeny, fáj a feje.

(csalatt felterít és az ételért a házba megy.)

Ferkó: (levért hangon.) Csak ne szeretnem
édesapám annyira Zuliskát, én sem tör-
nem magamat utánna, mert látom,
énem, hogy ő engem sohasem fog igazán
szeretni.

Kereskes: Már ki látta így elcsüggedni.? Hókar-
tos a leány mind, ahhoz hajol mindig, aki
édesek szavakkal tudja fejét telebeszélni. Majd
másképp lesz, ha fokótóvala tessék.

27.

Ferkó: Rái, az igazmondó szóna kiapám-
uramból!

Borcsa: (bejön asztalra teszi az ételt) Kedves
ételed öregem, egyél jó ízűen. (Kerekes szótlanul
kivesz, utána Ferkó és Borcsa)

Szárnyas: (széles léptekkel bejön, lassan szá-
lan kábátban, porcelán nadrágban.)

Szerencsés jó estét kívánok!

Kerekes: Isten hozta jegyzőúr! Foglaljan ho-
lyet itt mellettem. (Szárnyas leül.) Ferkó tölts
egy tiszta pohárba bort a jegyzőúrnak.

Szárnyas: (felemeli a poharat.) Hisz ez Fülis-
ka kisasszony pohara? Nem lesz ma szeren-
csém üdvözölni?

Borcsa: Ma nehezen, szegényke előbb lefe-
küdt, nagyon fáj a feje.

Szárnyas: (felre.) Ugy látszik komolyan ké-
szülődik a szokások. (hangosan) No akkor
egészségének visszatérésére emelem pohara-
mat. (Kihajtja poharát, nyelvével csettentve.)

28

Főfelé his korocska, fölér 2 liter korcsmai lőrével.
Kerekes: De most látom jegyző' uram, mitgesz
parádében van. Bizonyosan megint leányverő-
ben volt valahol.

Szárnycs: Hagyan megint?

Kerekes: Nő hiszen csak úgy értem, hogy már
sokszor készült a család alapításához.

Szárnycs: Igen, készültem, csak hogy le-
ányok készítették. Háram is eszengett kezem
után, de nem tudva köztük választani,
jó szívem nem bírt kettől egy harmadik mi-
att boldogtalanná tenni. Így nem házasod-
tam meg, meghagyva mind a háramnak
az édes reményét.

Barsa: En is hallottam valamit-e dolog-
ról, a leányok mesélték, hogy mindegyi-
kőjük a másiknak akarta a szerencsét át-
engedni és így dült dugába a házasság.

Szárnycs: (felre) A néni nem igen hízleleg

úgy rémlik, mintha ő is kosáchoz készídné.

Kerkes: És most ki a választott?

Szárnycs: (feláll, ünnepélyes hangon) Azon határtalan tisztelt, magyell az általam nagyon szeretett Kerkes familia iránt viselkedem is azon kimondhatatlan lángoló szeretem, mely évek óta dúlja keblemet, kísértetelt remé, hogy kedves leányom, Zsuzka kisasszony, kezét megköriem.

(Ferkó a házfelé megy kosrusan, mentében magában mormogva.)

Ferkó: Még ez a csinege fugo is engem kosraut.

Borcsa: No már jegyző ur, mirek neki portámat? Csak nem adom egyetlen leányomat, olyan embernek.....

Szárnycs: (kőke nőlné) Kérem! Kérem, nem vagyok ember... én jegyző ur vagyok.

Borcsa: Hat... olyan urnak, akit az egész falu leánya már kikosarazott. Beérhette volna jegyző ur, ha gy már 2 per kiadta

20
Zuliska az utlevelet, miért jön hozzánk a
kaszárért?

Szárnypas: (felugorva) Jól van Kerekésné asszo-
nyom! Én megyek... csak megne bánja, a-
mit most velém tett (Távozik.)

[Utközben beszélve]: Még egy kasár, de nem
búsit! A paraszti asszony, hogy úri vérem
paraszt rokonságba keveredjék. Találék én
úri leányt is.

Ferkó: (Kijön a házból) Csakhogy elhatárolt.

Kerekés: Fel se vedd fiam. Ugy kiadtuk az ut-
ját, hogy soha be nem teheti lábát házu-
nkba a hebehurgya.

Ferkó: Rosszul ismeri edes apám ezt a tolatko-
dót, egy hét múlva ismét az elején kezd,
ha már kifogyott a leányvárásiól.

Borcsa: Már hiszre jár, apjuk, menjünk alud-
ni! Ferkó, neked is szükséges az alvás, hogy haj-
nalban a cselédnővel lehess. [Ferkó, Borcsa
keviszik az osztalt terítékestül, Kerekés a kassza